

A wooden cross stands on a stone mound in a mountainous landscape under a blue sky with white clouds. The background is blurred, showing green hills and distant mountains.

Palmu

ARMOON

MARKKU SARENTO

Markku Sarento

PALUU ARMOON

— NÄYTE —

©2018 Markku & Johanna Sarento

www.markku-johanna.com

1. Evankeliumia vuohille

Ei niin, ettenkö olisi tiennyt mitä sanoa. Eihän saarnan valmisteleminen pitkäperjantaita varten voinut olla kovinkaan vaikeaa. Kaikki tuon pyhäpäivän raamatun-tekstit käsittelivät Jeesuksen ristiinnaulitsemista. Aihe olisi tietysti hyvinkin tuttu jokaiselle seurakuntalaisel-
le. Olihan Jeesuksen sovitustyö Golgatalla sentään kristinuskon kulmakivi, eikö vain?

- - - - -

Pitkäperjantain aamu valkeni luvaten aurinkoista päivää. Kirkkovuoden tekstit eivät olleet tarjonneet sille päivälle sen suurempia yllätyksiä, mutta päätin lukea ne vielä kerran läpi. Silmiini osui Heprealaiskirjeen 10. luku, sen jakeet 12-14. Siinä viitattiin Jeesukseen:

Kristus sitä vastoin on uhrannut yhden ainoan syntiuhrin ja asettunut pysyvästi istuimelleen Jumalan oikealle puolelle. Hän odottaa siellä, kunnes hänen vihollisensa pannaan korokkeeksi hänen jalkojensa alle, sillä hän on jo yhdellä ainoalla uhrilla tehnyt pysyvästi täydellisiksi ne, jotka pyhitetään.

Olinhan minä lukenut tuon kohdan monta kertaa vuosien kuluessa. Mutta tällä kerralla huomasin kohtaavani sanojen merkityksen aivan uudella tavalla. Jeesuksen kertakaikkisen uhrin historiallinen luonne alkoi avautua silmieni edessä. Aivan kuin olisin katsellut rinnakkain vertaillen vanhaa ja uutta liittoa. Olin ymmälläni.

Miten ihmeessä en ollut koskaan ennen huomannut sitä?

Seisoin puhujapöydän takana ja silmäilin kuulijoita. Kirkko oli tupaten täynnä. Olihan meneillään perinteinen pääsiäistäpahtuma Vivamon kurssikeskuksesta Lohjanjärven rannalla, keskellä kuvankaunista postikorttimaisemaa.

Lukiessani evankeliumitekstiä ääneen tunsin sisälläni malttamattomuutta, jota olin hyvin harvoin kokenut ennen puhetta. Sisimmässäni poltti sanoma.

Aloitin saarnan kertomalla muutamilla lauseilla langenneesta ihmiskunnasta, siitä miten jokaisella miehellä, naisella ja lapsella tässä maailmassa on luontainen taipumus joutua harhaan ja etääntyä Jumalasta. Sitten jatkoin lyhyellä kuvauksella Jumalan halusta uudistaa alkuperäinen suhteensa omien luotujensa kanssa.

Puhuin Jumalan yrityksistä vetää kansaa puoleensa Vanhan testamentin aikana, miten hän lopulta antoi israelilaisille lain muistuttamaan heitä hänen teistään, jotta he eivät eksyisi. Kuinka hän antoi jo varhain

kansalleen mahdollisuuden syntien sovittamiseen uhrieläinten veren vuodattamisen ja syntien tunnus-
tamisen kautta.

Yksinkertaisena keinona asian havainnollistamiseksi otin käteeni muutamia laulukirjoja kuvaamaan erilaisia syntejä ja kannoin ne kirkon alttarille. Lammasta minulla ei ollut mukana, vaikka ulkona niitä olisi kyllä muutama ollutkin läheisessä aitauksessa. Toisaalta, mikään pieni lammaskatras ei olisi kuitenkaan riittänyt peittämään kaikkia ihmisten syntejä.

Vein alttarille vähän lisää laulukirjoja sekä kuvitteellisen, huono-onnisen vuohen. Ja taas lisää syntejä ja lisää vuohia.

Vanhan liiton todellinen ongelma olikin juuri tämä: ei tosin vuohien puute sinänsä, vaan se, että uhraaminen täytyi suorittaa aina uudelleen ja uudelleen. Joka kerta vain menneet synnit annettiin anteeksi. Ja aikaa myöten kävi hyvin ilmeiseksi, että eläinuhreilla ei ollut todellista voimaa vapauttaa ihmistä hänen syntisestä luonnostaan.

Sitten tuleekin jo uusi liitto, täysin uusi ja perustavanlaatuisesti parempi ratkaisu ongelmaan. Jumala lähettää ainoan Poikansa maailmaan. Jeesus syntyy Neitsyt Mariasta ja kasvaa tavallisen pojan lailla, mutta ilman syntiä. Noin kolmenkymmenen vuoden iässä Jeesus antaa henkensä Golgatan ristillä puhtaana, täydellisenä uhrina. Ja siitä hetkestä lähtien ei mitään muuta sovitusuhria ole koskaan enää tarvittu.

Mutta tässä kohtaa asia muuttuukin mielenkiintoiseksi. Entäpä jos me, vaikka Jeesus onkin kuollut puolestamme, teemme uudestaan syntiä, "vahingossa" tietenkin, kuten 3. Mooseksen kirjan jae 4:27 niin kauniisti asian muotoilee. Mitä meidän on silloin tehtävä?

Asetin noin kolmenkymmenen sentin korkuisen puuristin alttarin kaiteelle. Sitten kahmaisoin pari kirjaa käteeni ja katsoin kirkkoväkeä.

"Mitä minun pitäisi tehdä näille laulukirjoille, näille niin vahingossa tekemilleni synneille?"

"Sinun täytyy tunnustaa ne Jumalalle", joku vastasi. "Viedä ne ristille."

"Ja siinäkö se?" kysyin. "Nekö annetaan anteeksi ihan noin vain Jeesuksen sovitustyön tähden?"

"Kyllä", ihmiset nyökkäilivät.

"Eikä vuohia tarvita?"

"Ei." Yleisön joukossa näkyi monta hymyä.

"Okei."

Jätin laulukirjat ristin juurelle ja kävelin muutaman askeleen näyttäen tyytyväiseltä. Mutta sitten huomasinkin vielä yhden kirjan pilkottavan valkoisen albani alta. Vedin sen hämmentyneen näköisenä esiin kaikkien nähtäväksi.

"Mistäs tämä ilmestyi?" sanoin itsekseni.

"Mitä minä nyt tälle teen?"

"Viet sen vain ristille", neuvoivat avuliaat seurakuntalaiset.

"Näinkö?" Laskin kirjan ristin viereen. Synti tunnustettu ja anteeksi annettu. Lähdin kauemmas... ja palasin takaisin. Taas yksi. Ja vielä yksi lisää.

Löysin uusia kirjoja, yhden toisensa jälkeen. Näytin epäilemättä erittäin huonoa esimerkkiä seurakuntalaisille.

"No voisiko joku nyt kertoa minulle, mikä ero on vanhan ja uuden liiton välillä?"

Täysi hiljaisuus. Hetken kuluttua joku vastasi:

"Uhrieläimiä ei tarvita."

"Täsmälleen. Kun te nyt olette katselleet minua kävelemässä edestakaisin tässä alttarin edessä, ensin tunnustaen syntini Vanhan testamentin mukaisesti ja nyt sitten kristittynä, niin ainoa todellinen ero näiden kahden välillä on se, että vuohia ei tarvita."

"Tiedättekö, tämä on se evankeliumi, se hyvä uutinen, johon minä olen uskonut yli kolmekymmentä vuotta. Mutta nyt olen vihdoin oivaltanut mitä se oikeasti on. Se on evankeliumia vuohille."

"Sillä katsokaas, Jeesuksen ristintyön ansiosta kaikki vuohet ovat vapaita. Koskaan niiden ei enää tarvitse pelätä yhtäkkistä kuolemaa." Nostin käteni ylös ja huusin:

"Halleluja! Kuulkaa hyvä uutinen: Jeesus on kuollut kaikkien vuohien puolesta!"

Ihmiset nauroivat. Hetken kuluttua sanoin vakavoituen:

"Mutta jos ajattelette meitä ihmisiä, mikään ei ole oikeasti muuttunut. Aivan samalla tavoin kuin Vanhassa testamentissa, jota koetin juuri havainnollistaa, anteeksiantamus riippuu edelleen meistä, meidän hatarasta katumuksestamme. Meidät on tuomittu kiertämään samaa kehää.

Ja siinä me yritämme sitten uskoa, että ehkä Jumala vielä kerran antaa meille anteeksi, vaikka olemme niin usein pettäneet hänet."

Kukaan ei puhunut sanaakaan.

"Mitä ajattelette, voisiko tällaisessa evankeliumissa olla jotain vialla?" kysyin. "Kuulkaa mitä Raamattu sanoo Heprealaiskirjeessä:

Tämän tahdon mukaisesti meidät on pyhitetty ainutkertaisella uhrilla, kun Jeesus Kristus uhrasi oman ruumiinsa.

Jokainen pappi seisoo joka päivä toimittamassa jumalanpalvelusta ja uhraa kerran toisensa jälkeen samat uhrin, jotka eivät milloinkaan voi poistaa syntejä.

Kristus sitä vastoin on uhrannut yhden ainoan syntiuhrin ja asettunut pysyvästi istuimelleen Jumalan oikealle puolelle. Hän odottaa siellä, kunnes hänen vihollisensa pannaan korokkeeksi hänen jalkojensa alle, sillä hän on jo yhdellä

ainoalla uhrilla tehnyt pysyvästi täydellisiksi ne, jotka pyhitetään.

Tästä todistaa meille myös Pyhä Henki. Ensin näin: "Tämän liiton minä teen heidän kanssaan tulevina aikoina, sanoo Herra: minä asetan lakini heidän sydämeensä, kirjoitan sen heidän sisimpäänsä." Ja sitten: "Häiden syntejään ja vääriä tekojaan minä en enää koskaan muista."

Missä synnit on annettu anteeksi, siellä ei enää tarvita syntiuhria." (Hepr 10:10-18)

Katsoen tiiviisti kuulijoita jatkoin:

"Ongelma on siinä, ettemme ole ehkä koskaan täysin ymmärtäneet vanhan ja uuden liiton eroa. Toisin kuin ne toistetut ja tehottomat uhraamiset, joita Vanhan testamentin papit suorittivat, Jeesuksen uhri oli ainutlaatuinen ja kertakaikkinen armoteko, joka suoritettiin loppuun asti Golgatalla kaksituhatta vuotta sitten. Ei ole mitään tarvetta toistaa sitä, koska tällä kertaa sekä meidän menneet, nykyiset että tulevat syntimme on kaikki annettu anteeksi, tällä yhdellä uhrilla."

Otin puuristin alttarin kaiteelta ja vein sen kirkon vasempaan etunurkkaan.

"Ristin paikka historian aikajanalla on täällä. Kaukana meistä, ja kahden tuhannen vuoden takana ennen meidän aikaamme."

Tämä on juuri se totuus, jota kristityt ovat aina tunnustaneet: Jeesus kuoli ristillä kaikkien ihmisten puolesta, ja hänen uhrikuolemansa kautta me olemme saaneet anteeksi. Mutta evankeliumin tunnustaminen on aivan eri asia kuin sen uskominen ja sisäistäminen. Tämän voin sanoa omasta kokemuksestani, enhän itse tajunnut sitä vuosikymmeniin.

Meidän on aivan välttämätöntä ymmärtää, että Jumalan anteeksiantamus ja armo on lahja, joka annettiin meille Golgatalla. Meillä ei ole mitään mahdollisuutta maksaa siitä mitään, eikä kerta kaikkiaan yhtään mitään keinoa ansaita sitä – koska se annettiin meille jo etukäteen. Tämä oli todellinen ilosanoma apostoli Paavalille. Hänelle tuotti suurta iloa ja uskonvarmuutta tieto siitä, että Kristus oli lunastanut hänet jo ennen kuin hänestä tuli kristitty.

Meistä ei ollut itseämme auttamaan, mutta Kristus kuoli jumalattomien puolesta, kun aika koitti.

Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus kuoli meidän puolestamme, kun vielä olimme syntisiä.

(Room 5:6,8)

Koko ajatus siitä, että me kanniskelisimme syntejämme jatkuvasti ristin juurelle, on suoraan sanottuna typerä. Riippumatta siitä, kuinka vilpittömin sydämin sen teemme. Se ei ole mitään muuta kuin pelkkä mieli-

kuvaharjoitus. Meidän täytyy nähdä Jeesuksen ristiinnaulitseminen todellisena historiallisena tapahtumana, ja jotta voisimme ylipäättään kuljettaa mitään ristin juurelle, me tarvitsisimme aikakoneen.

Meidän on ymmärrettävä se, miten petollista ja valheellista on kuvitella mielessään sovituksen tapahtuvan aina uudelleen ja uudelleen nykyhetkessä. Aivan huomaamattamme se alkaa hämärtää käsitystämme Jumalan todellisesta armosta.

Käännettyäni tällä tavoin noin kolmen vartin ajan ympäri omaa aikaisempaa käsitystäni ristin merkityksestä, aloin olla saarnani loppuvaiheessa.

"Sillä hetkellä kun oivallamme, että Kristuksen sovitus työ on aito historiallinen tosiasia, meidän jatkuva ponnistelumme Jumalan lain vaatimusten täyttämiseksi on ohitse. Syntien kanniskeleminen muuttuu yhtäkkiä täysin merkityksettömäksi. Miksi ihmeessä meidän pitäisi tehdä niin? Eikö Jeesus jo kantanut ne kaikki ristille? Minne me voisimme niitä edes viedä?"

"Voimme yhtä hyvin päästää niistä irti." Annoin viimeisten laulukirjojen pudota käsistäni lattialle ja kohotin tyhjät käteni.

"Ja nyt kun en enää yritä kantaa niitä itse, voisin jopa harkita, jos tekisin elämälläni jotakin ihan muuta.

Ehkäpä jotakin... hyvää?"